

ADALYN GRACE

FOXGLOVE

UNU

SE SPUNE CĂ MĂNUȘA-DOAMNEI ESTE CEA MAI OTRĂVITOARE chiar înainte de coacerea semințelor.

Signa Farrow nu se putea abține să nu se gândească la această floare deopotrivă atrăgătoare și veninoasă, precum și la conacul familiei sale, care îi purta numele – căci asta însemna Foxglove în dialectul local – în timp ce privea în jos la cadavrul celui care fusese ducele de Berness. Lordul Julius Wakefield.

Toată viața auzise povești despre felul în care muriseră părinții ei în acel conac, cu respirația curmată de otravă. Când era mică, Signa găsisese, îngropate în podul bunicii sale, tăieturi de ziar îngălbenite de vreme care detaliau incidentul și își amintea că se gândise ce seară tragic de frumoasă trebuie să fi fost. Își imaginase trupuri dansând sub o lumină tamizată de culoarea untului și rochii de satin învârtindu-se pe podeaua sălii de bal, chibzuind cât de minunat trebuie să fi fost în acele ultime clipe înainte de sosirea Îngerului morții. Se consolase știind că mama ei murise într-o rochie de bal, făcând ceea ce iubise cel mai mult.

Signa nu-și dăduse voie niciodată să-și imagineze tragedia unei astfel de morți și nici nu se gândise la paharele sparte și la țipetele asurzitoare precum cele care răsunau acum în sala de bal de la Thorn Grove. Până în clipa în care verișoara ei, Blythe, nu s-a clătinat, gata să cadă, când cineva a împins-o în trecere, Signa nu se gândise cum era să fii atent la mâinile și mersul celorlalți, pentru a evita să fii călcat în picioare de cei care umblau în grabă pe lângă trupul ce zăcea mort pe jos, și se repezeau spre o ieșire.

Moartea asta nu era cea frumoasă și liniștită pe care o visase pentru părinții ei.

Moartea asta era nemiloasă!

Everett Wakefield s-a prăbușit în genunchi lângă tatăl său. Stătea ofilit deasupra cadavrului, fără să dea semne că ar fi fost conștient de haosul în creștere, nici măcar atunci când verișoara sa, Eliza Wakefield, l-a apucat de un umăr. Fața fetei era verde ca lichenul. Aruncând o privire tulbure spre unchiul ei mort, s-a apucat de burtă și și-a vărsat cina pe podeaua de marmură. Everett nici măcar nu a tresărit când voma i s-a împrăștiat pe cizme.

Cu câteva clipe înainte, ducele de Berness fusese numai zâmbet în timp ce se pregătea să se asocieze cu familia Hawthorne în afacerea lor de renume, Grey's Gentleman's Club. Aranjamentul fusese cea mai notabilă bârfă a orașului timp de săptămâni întregi și o afacere cu care Elijah Hawthorne, fostul tutore al Signei, se împăuna de și mai mult timp. Totuși acum, stând lângă cadavrul celui aproape partener, cu un pahar de apă tremurându-i în mâini, Elijah Hawthorne nu se mai lăuda. Pălise într-atât, încât pielea îi era ca marmura, cu vinișoare albastre desenate sub ochi.

— *Cine mi-a făcut asta?*

Spiritul lordului Wakefield plutea deasupra corpului său, fără ca picioarele translucide să atingă pământul în timp ce se întorcea cu fața către Îngerul morții și Signa – singurii care îl puteau vedea.

Signa își punea aceeași întrebare, deși, cu agitația mulțimii din jurul lor, nu prea putea să-i răspundă cu voce tare lordului Wakefield. Aștepta să vadă dacă aveau să mai cadă și alte trupuri, întrebându-se în tot acest timp dacă așa fusese și la conacul lor în ceasul morții părinților ei. Dacă nu cumva noaptea fusese prea strălucitoare, prea scânteietoare față de răul care mânjise apoi aerul și dacă rochia plină de sudoare și părul ud ale mamei ei atârâaseră la fel de greu atunci ca ale Signei acum. Era atât de pierdută în gândurile și în spaimele ei, încât a tresărit când Îngerul morții a șoptit lângă ea:

— Ușurel, Micuță Pasăre! Nimeni nu are să mai moară în seara asta.

Dacă asta era ceva menit s-o liniștească, atunci ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

Everett ținea strâns în mâinile lui mâna moale a tatălui său, iar lacrimile îi cădeau într-o tăcere înfiorătoare. Spiritul bătrânului s-a prăbușit în genunchi în fața lui.

— *Există vreo cale să schimbăm situația asta?*

Lordul Wakefield a privit-o pe Signa atât de serios și cu atâta speranță, încât ei i s-au surpat umerii de atâta durere. Doamne, ce n-ar fi dat să poată să-i spună că da!

A trebuit să pretindă că nu-l aude, pentru că atenția îi fusese atrasă de un bărbat care stătea în fața cadavrlui, privind-o și analizându-i fiecare mișcare. Simpla lui prezență a făcut-o să se tragă înapoi, cu pielea toată ca de găină.

Nu-l mai văzuse niciodată pe acest bărbat, dar a știut cine e din clipa în care privirea lui topită a pătruns-o. Odată cu ea, ceața luminilor s-a estompat, iar țipetele de panică ale petrecăreților s-au atenuat, ajungând cât un zumzet îndepărtat. Deși strânsoarea Îngerului morții asupra ei se întărea, Signa a constatat că nu reușea să se întoarcă să se uite la el. Bărbatul care se prezentase drept Destinul o absorbea, iar umbra de zâmbet de pe buzele lui arăta că știe asta.

— Este o plăcere, domnișoară Farrow!

Vocea lui era la fel de bogată ca mierea, deși nu avea nimic din dulceața ei.

— Te caut de foarte mult timp!

Era mai înalt decât Îngerul morții în înfățișarea sa umană, dar mai subțire și plin de mușchi delicat desenați. În timp ce Îngerul morții avea pielea albă și trăsăturile ascuțite date de maxilarul puternic bine conturat și de obrajii scobiți, Destinul avea gropițe înșelător de fermecătoare pe o piele ca de bronz. În timp ce Îngerul morții era o intrigă întunecată, Destinul strălucea ca un far, cât pentru toată lumina lumii.

— Ce cauți aici?

Îngerul morții a fost cel care a rostit vorbele astea pe un ton amar, de gheață, căci buzele Signei erau acum niște lucruri amorțite și inutile.

Destinul și-a înclinat capul pentru a privi mâna Îngerului morții pe umărul Signei — doar o bucată de pânză le stânjenea atingerea.

— Am vrut s-o întâlnesc pe tânăra care i-a furat inima fratelui meu.

Signa s-a blocat. „Frate.” Îngerul morții nu îi spusese vreodată că ar fi avut vreunul și, după tensiunea din aer, nu era deloc sigură că ar fi trebuit să creadă asta. Niciodată nu mai simțise o asemenea putere letală din partea Îngerului morții, ale cărui umbre se îngămădiseră sub el. Tânjea să se retragă și să găsească alinare în învăluirea lor protectoare, dar, oricât de mult și-ar fi implorat corpul să se miște, era de parcă picioarele i-ar fi fost ținute în cuie de podea. Sub privirea Destinului, Signa se simțea doar cu puțin mai mult decât un gândac, aproape așteptând ca acesta să-și ridice cizma pentru a o strivi. În schimb, el a făcut doi pași înainte și a luat fața Signei într-o mână atât de surprinzător de moale, încât ea a tresărit, gândind „o mână de nobil”. S-a aplecat până a ajuns la nivelul ei, iar atingerea lui îi ardea pielea.

— Dă-i drumul!

Umbrele Îngerului morții s-au aruncat înainte ca niște spirale de fum, oprindu-se lângă ceafa Destinului când acesta și-a trecut degetul mare peste gâtul Signei.

— Nu merge așa ceva cu mine!

Destinul nici măcar nu și-a ridicat privirea ca să dea vreun semn că s-ar fi sinchisit de amenințarea Îngerului morții.

— Chiar dacă domnești peste morți și muribunzi, să nu uităm totuși că mâna mea este cea care controlează destinele celor vii. Atâta timp cât respiră, aceasta este a mea.

Când Îngerul morții a rămas nemișcat, frigul a dispărut ca prin farmec din încăpere. Signa s-a zbatut să scape din strânsoarea Destinului, dar bărbatul a ținut-o strâns. S-a aplecat, aproape nas în nas cu Signa, ca s-o cerceteze. Și, deși nu a rostit niciun cuvânt, o privire iscoditoare se ițea în ochii lui bătrâni. Ceva atât de întunecat și de febril, încât fata și-a mușcat limba, neîndrăznind să facă vreo mișcare împotriva acestui om care-l liniștise chiar și pe Îngerul morții.

În șoptă, Destinul a întrebat-o:

— Domnișoară Farrow, ai idee cine sunt?

Să-l privești era ca și cum te-ai fi uitat la soare. Cu cât Signa se uita mai mult la el, cu atât lumea devenea mai încetoșată, iar dungi de soare îi dansau în fața ochilor. Vocea lui devenea și ea cețoasă, iar cuvintele erau moi ca smântâna, abia închegându-se.

Tâmpilele Signei pulsau de o durere de cap înfloritoare.

— Doar după nume, a reușit să îngaiame ea câteva cuvinte.

De la atingerea lui și până la voce, totul la acest bărbat era arzător.

Destinul i-a strâns și mai tare fața în palme, încercând s-o forțeze să se concentreze.

— Gândește-te mai bine!

— Nu e nimic la ce să mă gândesc, domnule!

Dacă nu se îndepărta repede de el, simțea că avea să-i crape capul de durere.

— Nu te-am văzut nici măcar o singură dată în viața mea.

— Chiar așa?

Destinul a eliberat-o din strânsoare. Deși asprimea lui era evidentă, era totuși ceva familiar legat de furia lui. Ceva care îi amintea Signei de puiul de pasăre neajutorat pe care îl ținuse în mâini cu luni în urmă sau de animalele rănite pe care le întâlnise în pădure. În timp ce Destinul își îndrepta umerii și își scutura o scamă de pe cravată, Îngerul morții s-a strecurat lângă ea, învăluind-o cu umbrele lui. A strâns-o la piept, înfășurându-i o mână în jurul taliei.

— Ce ți-a spus?

Umbrele îi erau mai reci decât de obicei, pâlpâitoare și mâni-oase. Signa a încercat să-i răspundă, să-l liniștească, dar de fiecare dată când deschidea gura să rostească cu voce tare întrebarea Destinului, buzele i se pecetluiau. A încercat de trei ori înainte de-a înțelege că nu durerea de cap care pulsa și nici șocul nu erau cele care o împiedicau să vorbească — și s-a întors să arunce o privire cruntă Destinului.

Îngerul morții nu a spus nimic în timp ce s-a strecurat pe lângă ea. Întunericul se scurgea din el la fiecare pas, sugând culoarea de pe pereții auriți și așternându-se pe coloanele de marmură. Signa a răsuflat ușurată, nemaifiind nevoită să mijească ochii atunci când Îngerul morții, în înfățișarea lui umană, s-a așezat față în față cu Destinul și a tunat cu vocea unui Secerător întâlnit doar în cele mai terifiante coșmaruri.

— Mai pune un deget pe ea și va fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată!

Destinul și-a mânuit ironia ca pe-o armă meșteșugită cu măiestrie și ascuțită la perfecțiune.

— Uită-te la tine, cât ai crescut! Și ce protector feroce ai devenit!

A pocnit din degete, iar lumea s-a pus din nou în mișcare. Țipetele în surdina au redevenit stridente în urechile Signei. Înghionteala trupurilor grăbite – mai intensă. Mirosul de migdală amară care plutea dinspre cadavrul de la picioarele lor – din ce în ce mai evident.

— Nu ești singurul care poate azvârli cu amenințări, frate. Să arunc și eu una?

Era imposibil de spus cât timp trecuse sau dacă trecuse măcar ceva timp, dar în curând Elijah zorea un jandarm în sala de bal pentru a inspecta cadavrul. Destinul nu mai stătea în fața lor, fiind acum în mijlocul micii mulțimi care mai rămăsese. Deși Signa nu a putut auzi cuvintele pe care le-a șoptit la urechea unei femei, nu s-a sinchisit deloc de groaza care se strecura pe chipul acesteia. Febrilă, doamna în cauză a șoptit ceva cu bărbatul de lângă ea, care, la rândul său, i-a împărtășit soțului său tot ce aflase. Curând, întreaga sală de bal a fost cuprinsă de bârfe și de priviri aprinse aruncate spre Elijah și spre fratele său, Byron, care-i stătea alături, cu bastonul din lemn de trandafir tremurându-i în mână. Oaspeții se țineau la distanță și de Blythe, de parcă numele de Hawthorne ar fi fost o molimă care i-ar fi putut infecta pe toți cei care ar fi îndrăznit să se apropie prea mult.

Cu toate că Elijah a înfruntat cu fruntea sus suspiciunea bruscă a mulțimii, șoaptele zgomotoase au ajutat-o pe Blythe să priceapă. Ochii ei mijiți s-au ascuțit în timp ce măturau sala, care dintr-odată părea mult prea mare și mult prea luminoasă, întâlnind doar fețe care nu mai îndrăzneau să-i susțină privirea.

Familiarizată cu acest sentiment și cu cât de adânc putea să sfâșie o persoană, Signa s-a întors spre cei care priveau.

— Nu vă este rușine? Un om tocmai a murit și totuși vă comportați ca și cum ați fi la teatru. Plecați și lăsați-l pe jandarm să-și facă treaba!

Deși câțiva au strâmbat din nas, invitații nu s-au grăbit prea mult să plece, mai ales când Destinul a pășit prin mulțime și s-a apropiat de jandarm. Signa a dat să se îndrepte spre el, pentru a opri orice ar fi pus la cale, dar Îngerul morții a prins-o de cot și-a tras-o înapoi.

Nu încă, a avertizat-o Îngerul morții – cuvintele lui i-au răsunat în cap. Nu ar trebui să facem nicio mișcare până nu știm ce vrea. Signa și-a încheștat pumnii pe lângă ea și s-a străduit din răspuțeri să nu cedeze tentației.

A urmat apoi un număr realizat atât de natural, încât ar fi trebuit să vândă bilete pentru el: cu un gest spectaculos, Destinul a întins un deget acuzator spre frații Hawthorne.

— El a fost! a anunțat Destinul, îndreptându-se din spate în mijlocul murmurilor.

Signa nu a avut nici măcar o clipă să reacționeze la faptul că, spre deosebire de Îngerul morții, Destinul era acum pe deplin vizibil celor din încăpere.

— Elijah Hawthorne a fost cel care i-a înmânat lordului Wakefield o băutură. L-am văzut cu ochii mei!

S-au auzit murmure aprobatoare. Glasuri joase și înăbușite ale oamenilor care se convingeau că și ei văzuseră exact ceea ce spusese acest om.

Fața polițistului a împietrit în timp ce s-a aplecat lângă cadavru și a luat un ciob din cupa de șampanie spartă. L-a ridicat ca să miroasă reziduul și a strâmbat din nas.

— Cianură, a spus el categoric, iar Signa a trebuit să-și amintească să se arate surprinsă.

Jandarmul nu împărtășea nimic din uimirea mulțimii, iar Signa s-a întrebat dacă nu cumva stăpânirea lui de sine avea vreo legătură cu ceea ce tot citise în ziare în ultimele luni.

Otrava – în special cianura – devenea neliniștitor de populară. Aproape nedetectabilă, era o modalitate inteligentă de a comite o

crimă. Unii merseseră până la o numi „arma femeii”, pentru că cerea puțin efort și zero forță brută – deși Signa s-ar fi putut lipsi de eticheta asta.

Ochii i-au căzut pe Everett și Eliza Wakefield. Eliza era încă întoarsă de la cadavru, strângându-se de burtă, în timp ce frisoane tăcute îl zguduiau pe Everett.

Destinul a făcut un mic pas înainte pentru a-și așeza o mână pe umărul lui Everett. Ghemuindu-se pentru a ajunge la nivelul lui, Destinul l-a întrebat:

— L-ai văzut pe Elijah Hawthorne înmânându-i paharul tată-lui tău, nu-i așa?

Everett a ridicat capul. Ochii i se adânciseră în orbite și toată lumina dispăruse din ei.

— Amândoi, a spus, ridicându-se în picioare, cu un foc mistuitor în glas. Byron a fost și el lângă ei. Vreau ca amândoi bărbații Hawthorne să fie arestați!

Signa a simțit o arsură în piept când a văzut o strălucire slabă de aur pe vârful degetelor Destinului. Le mișca foarte încet, iar când și-a mijit ochii, fata ar fi putut jura că între ele străluceau fire subțiri ca niște pânze de păianjen.

— Ascultă aici, băiete! a început Byron.

S-a oprit doar când Elijah l-a apucat de braț și a rostit:

— Am fi bucuroși să-ți spunem tot ce știm. Te asigur că vrem să aflăm adevărul la fel de mult ca și tine.

Signa era mai încântată ca oricând de sobrietatea proaspăt regăsită a lui Elijah. Nu îndrăznea să-și imagineze cum ar fi reacționat acesta cu câteva luni în urmă, pe vremea când delira din cauza durerii sufletești provocate de moartea soției sale și de boala fiicei sale, Blythe. Probabil că ar fi găsit umor în ironia situației. Acum însă, se simțea ușurată să vadă că gura lui era fixată într-o linie sumbră.

Nu se știa ce joc juca Destinul, dar cu siguranță Elijah și Byron nu urmau să aibă probleme cu jandarmul. Acesta i-a escortat pe frații Hawthorne prin sala de bal, lăsându-i doar o clipă să se oprească lângă Blythe și Signa.

Elijah a cuprins fața lui Blythe cu amândouă mâinile și-a sărutat-o pe frunte.

— Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asta, bine? Vom rezolva totul până dimineață.

Elijah a îmbrățișat-o apoi pe Signa, iar trupul i s-a încălzit din cap până în picioare când el i-a sărutat fruntea, așa cum își sărutase propria fiică. Amândouă fetele — care se țineau de mână — erau în pragul lacrimilor și poate că din cauza asta Elijah părea atât de calm. Ca un om care mergea la un ceai, nu unul acuzat public de crimă.

— Nu vă tulburați mintea cu griji, fetele mele! a spus, punând câte o mână pe umerii lor. Ne vedem curând!

Apoi Elijah și Byron au plecat, conduși afară din Thorn Grove ca niște domni ce erau. Signa a continuat să privească în urma lor chiar și după ce dispăruseră, clipind des ca să-și oprească lacrimile, astfel încât Destinului să nu-i fie oferită satisfacția de-a o vedea plângând.

Elijah avea să fie bine. Aveau să urmeze câteva întrebări, iar apoi presupusa implicare a fraților Hawthorne în această moarte urma să fie scoasă din discuție înainte chiar ca un medic legist să ajungă să cerceteze cadavrul.

Signa a strâns-o de mână pe Blythe pentru a-i semnala acest lucru, deși verișoara ei nu se uita la ea și nici măcar la tatăl ei, care se îndepărta. În loc de asta, Destinul era singurul asupra căruia Blythe își concentra toată furia. Înainte ca ea sau Îngerul morții să o poată opri, Blythe și-a desprins mâna din mâna Signei și-a pornit hotărâtă prin sala de bal, strângându-și atât de tare fustele, încât părea că avea să rupă țesătura.

— Nu ai văzut așa ceva în seara asta, nici de la tatăl meu, nici de la unchiul meu!

Chiar și pe tocuri, Blythe era cu mult mai scundă decât Destinul, deși asta nu a împiedicat-o să se apropie cât mai mult cu putință de el, înfigându-și degetul în abdomenul lui de parcă ar fi fost o armă.

— Nu știi ce vrei de la familia mea, dar să fiu a naibii dacă am să-ți permit vreodată să obții ce vrei!

Blythe a trecut pe lângă el fără să se preocupe de cei care ar fi putut să privească și s-a îndreptat spre majordomul de la Thorn Grove, Charles Warwick. Destinul a râs batjocoritor, dar nu i-a mai aruncat nicio privire înainte de-a se întoarce spre Îngerul morții și Signa.

— Următoarea mutare e a ta, frate! a spus. Vezi să fie o mișcare bună!

La fel de repede cum apăruse, Destinul a dispărut din nou, lăsând în urma sa doar haos.